

שיחת השבוע

יש חדש

נערכים לפורים

צעירי חב"ד נערכים למבצע הגדול של הבאת שמחת פורים להמוני בית ישראל. תשומת לב תיוחד להבאת שמחת החג לשלושת אלפים משפחות של אלמנות צה"ל ונפגעי הטרור. כל משפחה כזאת תזכה בפורים לביקור מיוחד של נציגי חב"ד, שיביאו לה משלוח מנות מהודר ושמחו את ליבה. כמו כן יזכו צעירי חב"ד במצוות החג את כוחות הביטחון, חולים, קשישים, אסירים וכו'.

שבתות אירוח

ארגון אשנב לחב"ד מארגן שתי שבתות אירוח בכפר חב"ד. הראשונה בשבת פרשת ויקרא, ט' באדר ב', והשנייה בשבת פרשת אמור, ו' באייר. מקומות לינה מסודרים בבית הארחה מושקע. השבת מיועדת למשפחות ולצעירים המתעניינים בדרכה של חסידות חב"ד. הרצאות והתוודעויות עם הרבנים שניאור אשכנזי, יואב אקריש ועמרם מויאל. טל' 052-6565190.

מוסיא ממרוקו

הופיע עוד ספר בסדרת ילדים בשליחות. את הסדרה כותבות השליחות אלה ורזוב וחנה אורכמן. הספר החדש הוא מוסיא ממרוקו, והוא מספר את סיפורה של הילדה מוסיא באנון בת השש מקזבלנקה. את הספר מעטרים תצלומים מנוף השליחות. טל' 03-9600770.

זמני השבוע

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע אילת ניו יורק

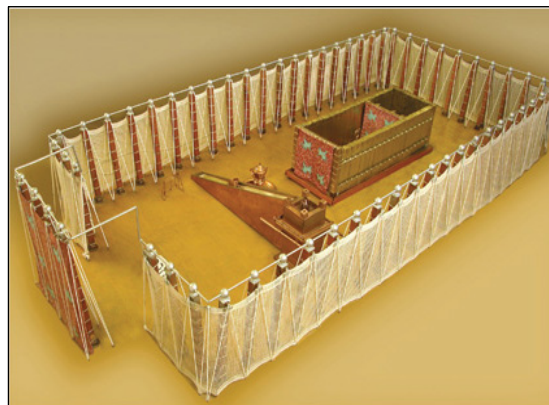
5:41	5:26	5:27	5:15	5:24	5:09
כניסת השבת					
6:40	6:22	6:24	6:23	6:24	6:22
צאת השבת					

336 בתי חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 072-2770100 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות נא לשמור על קדושת הגיליון

כדי להתחבר צריך להתנתק

אותה שעה של שקט מאפשרת לנו לחזור לפרופורציות. היכולת לשכוח את כל טרדות העולם מחזירה לנו את השפיות

להיכנס למשכן. צילום: דגם המשכן שבנה ר' אברהם ברכך בכפר מימון

טוב - לכבות את המכשיר לפני הכניסה לבית הכנסת, או פשוט להשאירו בבית ובמכונית. הם גילו להפתעתם כי העולם המשיך במהלכו, וכי לא אירע שום אסון בשל אי-הזמירות בשעת התפילה ושיעור התורה. כן, מתברר שלא כל אחד מאיתנו הוא מנהל חדר מיון או רמטכ"ל.

שעת איפוס

היכולת להינתק משאון החיים ולהתמסר למהות הפנימית של קיומנו - תפילה לבורא העולם וקביעת עיתים ללימוד התורה - היא המפתח להישרדות בעולם המטורף של ימינו. אותה שעה של שקט, שבה אנו עומדים לפני היושב במרומים, מאפשרת לנו לחזור לפרופורציות. היכולת לשכוח את כל טרדות העולם בשעת השיעור בתורה מחזירה לנו את השפיות.

זה הזמן שבו אנחנו נכנסים ל'משכן' ומתחברים עם בורא העולם ומנהיגו. ההתחברות הזאת גם מאפשרת לנו לראות בבהירות את מהלך חיינו ואת הנתיב הנכון שאליו יש לפנות בצומתי החיים, ממש כשם שהמשכן הנחה את עם ישראל בדרכי מדבר סיני.

הכניסה היומיומית ל'משכן' חיונית ביותר שאת בקצב החיים המודרני. בלי שעת האיפוס הזאת אנחנו עלולים להיטלטל כעלה נידף ברוח על ידי הכוחות החזקים המנהלים את סדר היום הציבורי. דווקא במציאות זו חשוב להיכנס ל'משכן' ולהתחבר לעצמנו.

החיים המודרניים מתאפיינים באינטנסיביות שלהם. אין רגע דל. טובי המוחות, המפעילים את תעשיית התקשורת, הפרסום, התרבות והפוליטיקה, מייצרים ללא הרף סערות, שערוריות, אירועים ופרשיות. האדם הממוצע נשאב לתוך המערבולת הזאת, וכך מתנהלים חיי - מסערה לס' ערה ומשערוייה לשערוייה.

ספק אם אנחנו מבינים עד כמה המציאות הזאת הרסנית לבריאותנו הנפשית. היא נוטלת מאיתנו את השקט ואת הרוגע ומשבשת את פרופורציות החיים. כל אמירה היא 'סערה', כל אירוע 'טלטלה',

כל הסתככות 'שערורייה', וכעבור יום או יומיים הכול נשכח בעקבות פרשה חדשה.

פרשה בכל שבוע

אבל יש לנו גם פרשה אחרת, שמתחלפת עם הזמן - פרשת השבוע. יהודים בכל העולם חיים בכל שבוע את תוכנה של פרשה בתורה, ורואים בה את האקטואליה של אותו שבוע. השבת אנו מסיימים את ספר שמות בקריאת פרשת פקודי, שבה מסופר על השלמת העבודות לבניית המשכן והקמתו בפועל בידי משה רבנו.

העמידו לנגד עיניכם את חייהם של בני ישראל במדבר. במרכז המחנה ניצב המשכן, ועליו שכן ענן ה'. ממנו היה יוצא דבר ה' לעם ישראל. הענן האלוהי היה מוליך את העם בנדודיו, כפי שהפרשה מסתיימת: "כי ענן ה' על המשכן יומם, ואש תהיה לילה בו, לעיני כל בית ישראל, בכל מסעיהם".

את המשכן הנווד החליף בית הקבע - בית המקדש בירושלים. לאחר חורבנו נותרנו עם התפילה והציפייה לבניינו המחודש, ועם בתי הכנסת ובתי המדרש, המכונים 'מקדש מעט'. אבל זה המקום שבו האדם יכול לכייל את השעונים, ולהתנקות מההמולה המתמדת של שאון החיים.

למרבה הצער, הטרדות וההפרעות מנסות לרדוף אחרינו גם בהיותנו בבית הכנסת, כשהן מצייצות מהמכשירים הסלולריים. רבים אימצו להם מנהג

ערוב שמחה בשמחה

יכול להימצא שם. אולם רוחניות אחת אינה סותרת את קיומה של רוחניות אחרת, ולהפך, כל תוספת של אור רוחני מחזקת ומעשירה את הרוחניות האחרת, בבחינת "מצווה גוררת מצווה".

השמחה מרוממת

לכן כשמדובר על שמחה גשמית, אין לערב שמחה בשמחה, שכן השמחה השנייה מפריעה לשמחה הראשונה, וכל אחת ואחת נצרכת לתשומת הלב שלה. לעומת זה, בשמחה רוחנית אין שמחה אחת מפריעה לחברתה, אלא להפך, היא מחזקת ומעצימה אותה.

ובכלל, השמחה מרוממת את האדם מעל מגבלותיו הגשמיות, כשם שרואים במוחש שהשמחה גורמת לאדם להתרומם מעל הקרקע ולרקוד. כשיהודי מתעלה ומתרומם, משיב לו הקב"ה מידה כנגד מידה, ומוסיף לרומם אותו לדרגה רוחנית גבוהה עוד יותר, לרוחניות אמיתית, ובאופן של "הולך וְאֵוֶר".

(תורת מנחם כרך י, עמ' 168)

אך יש עוד הסבר. הכלל שאין לערב שמחה בשמחה חל רק על שמחות הקשורות באכילה ושתייה, שמחות גשמיות. אך כאשר מדובר בשמחה רוחנית, אין שום מניעה לערב שמחות, ויתרה מזו – יש מקום לכולן יחד, וכל שמחה תורמת לחברתה. מתוך כך, מכיוון ששמחת הקמת המשכן הייתה רוחנית, ולא שולבה בסעודה גשמית, היה אפשר לערבה עם שמחת יום הולדתו של יצחק, שאף היא לא הייתה שמחה גשמית.

רוחניות אינה מפריעה

הסיבה ששמחה רוחנית אחת אינה מפריעה לשמחה אחרת נובעת מההבדל בין הגשמיות לרוחניות. בגמרא נאמר: "לא כמידת הקב"ה מידת בשר ודם. מידת בשר ודם, כלי ריקן – מחזיק, כלי מלא – אינו מחזיק. אבל (מידת) הקב"ה אינו כן: מלא – מחזיק, ריקן – אינו מחזיק".

הגשמיות אינה נותנת מקום לזולתה. כשדבר גשמי אחד נמצא במקום מסוים, אין דבר אחר

בפרשתנו מתוארת הקמת המשכן: "וַיֵּהֱיוּ בַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בִּשְׁנֵה הַשְּׁנִי, בְּאַחַד לַחֲדָשׁ, הַיּוֹם הַמִּשְׁכָּן. אֹלָם עַל־פִּי הַמִּדְרָשׁ הַמִּשְׁכָּן כִּבְר הוֹשֵׁל הִרְבֵּה קוֹדֵם לָכֵן, בְּכ"ה בִּכְסֻלּוֹ: "בְּעֶשְׂרִים וְחֲמִישֶׁה בִּכְסֻלּוֹ נִגְמְרָה מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן", וְהַקְדַּמְתוֹ נִדְחָתָה בְּכִמָּה חֻדָּשִׁים, "מִפְּנֵי שֶׁחֲשַׁב הַקֶּב"ה לְעֶרֶב שְׁמַחַת הַמִּשְׁכָּן בְּשְׁמַחַת הַיּוֹם שְׁנוֹלֵד בּוֹ יִצְחָק".

איך הדברים מתיישבים עם הכלל ההלכתי הקובע "אין מערבים שמחה בשמחה"? כיצד עיכב הקב"ה את הקמת המשכן כדי לערב את שמחת הקמתו בשמחת יום הולדתו של יצחק אבינו?

שמחה ישנה

הסבר אחד הוא ששמחת הולדתו של יצחק אבינו אינה חדשה, אלא השמחה הייתה בעיקר בשעת לידתו, ובכל שנה, ביום הולדתו, אנו שמחים בהמשך לשמחה ההיא. לכן שמחה זו, שאינה חדשה, אינה מבלבלת את שמחת הקמת המשכן.

מן המעיין

גבאי צדקה | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

משה כגזבר

"אלה פקודי המשכן" (שמות לח, כא). אין עושים שררה על הציבור פחות משניים; ומשה איך נעשה יחידי גזבר? אלא אף-על-פי שהיה משה הצדיק נאמן על-פי הגבורה קרא לאחיו ומחשב על ידיהם. שנאמר "אשר פוקד על פי משה... ביד איתמר בן אהרן הכהן".

(שמות רבה)

אות לדורות

משה עצמו ציווה להביא לפני העם דין וחשבון. זה אות ומופת לדורות הבאים ולגבאים שבכל הזמנים, שלא יחכו עד שיתבעו מהם חשבון. אף הנאמן והישר שבהם לא יבקש שיאמינו לו על דברתו.

(תורת משה)

דיני גבאים

קופה של צדקה נגבית בשניים ומתחלקת בשלושה. גבאי צדקה פורטים מעות לאחרים ואין פורטים לעצמם. מעות של צדקה אין מונים אותם שתיים אלא אחת אחת, פן יאמרו שניים הוא נותן ואינו מונה אלא אחד.

(בבא בתרא ח)

חושדים ואין בו

בגמרא (שבת קיח) מובאות כמה מימרות בשם רבי יוסי: "יהא חלקי מגבאי צדקה..." "יהא

אמרת השבוע

טוב לשמוח

הרב יקותיאל יהודה מייזליש, הרב מסיגט, היה בן ארבע-עשרה כשנשלח למחנה ההשמדה אושוויץ, ועבר את אימי השואה הנוראה. עם זה תמיד שורה על פניו ארשת שמחה.

שאלו אותו: "איך זה שתמיד שורה ארשת שמחה על פניכם, והלא אדם עובר בחייו גם דברים שאינם משמחים?".

השיב הרב מסיגט: "אכן, אי-אפשר שבעולם הזה יתנהל הכול למישרין, אבל אני גמרתי בליבי להתהלך תמיד וחיוך על שפתיי. כי אחת מהשתיים, אם יפגשני אוהבי, ישמח ליבו בראותו שפניי צוהלות; ואם אינו אוהבי – אדרבה, שיתחמץ ליבו בראותו שאני שמח ונראה שטוב לי..."

פתגם חסידי

"מדוע חסידים רוקדים? מפני שהם מבקשים להתרומם לפחות טפח אחד מעל פני האדמה" (רבי אהרן מקרלין)

חלקי עם מי שחושדים אותו ואין בו". המאמר השני הוא המשכו של המאמר הראשון – אף כאן מדובר בגבאי צדקה; חושדים בו אף-על-פי "שאין בו", שידיו נקיות.

(שיחת חכמים)

נתינה מהלב

יהודי הנודב מממונו לדבר שבקדושה, נותן זאת בכל ליבו, בבחינת "אשר ידבנו ליבו". צריך רק למצוא את הגישה המתאימה לעוררו, ואז כל אחד ואחד נותן כפי יכולתו, מי זהב, מי כסף ומי נחושת.

(הרבי מליובאוויטש)

לא חקרו

במשכן חישובו ובדקו כל פרוטה ופרוטה, ואילו בעגל, שמכל הזהב הרב שנאסף יצא בסך הכול עגל זהב קטן, איש לא דרש דין וחשבון, לא שאל ולא הקשה.

(אמרי חן)

מידת הנדיבות

"והמלאכה היתה דיים... והותר" (שמות לו, כז). "והותר" – מידה זו של נדבנות נותרה וקיימת מאז אצל בני ישראל כאחת משלוש המידות שכל איש ישראל מצטיין בה. על זה נאמר "כי כן יבורך גבר" – גומלי חסדים, ביישנים, רחמנים.

(מאוצרנו הישן)

שלושה ניסים

העננים השחורים כבר התקדרו מעל שמי גרמניה הנאצית. מיום ליום גברה רדיפת היהודים במדינה. כלי התקשורת התמלאו הסתה אנטישמית בוטה.

רבה של קהילת ברלין, הרב אביעזר ציצוביץ', יליד פולין, הוסיף לנהל את חיי הדת בעירו ביד רמה. הוא החליט שלא לכפוף את קומתו לפני הצורך אלא לבטא גאווה יהודית. התנהגותו זו העמידה אותו כמה פעמים בסכנת נפשות מידית, ואך בניסי ניסים ניצל.

התקרית הראשונה התרחשה עם עליית הנאצים לשלטון. טבעת החנק על יהודי גרמניה התהדקה. פרנסי הקהילה פנו אל הרב ציצוביץ' בבקשה שיקצץ את זקנו, כדי שלא יבלוט ברחוב ויסכן את חייו.

הרב ציצוביץ' דחה את השידולים האלה בנחישות. הוא הוסיף להתהלך בפרהסיה בלבושו הרבני, עטור בזקנו הארוך, ששיווה לו הדרת פנים מיוחדת.

יום אחד, בעודו צועד ברחוב, נצמדו אליו שני אנשי סטטו בלבוש אזרחי. "התלווה אלינו", הורו לו בשקט ובתקיפות. הרב ציצוביץ' לא היה יכול שלא לציית לשני הגברתנים. הוא הבין כי השניים מבקשים להימנע מלעורר מהומות ברחוב, שהיו בו שגרירויות זרות, וכי פניהם לעבר מרתפי המשטרה.

במוחו התרוצצו מחשבות. הוא ידע שחיו בסכנה, אולם השניים השגוהו על טרפם ולא הסירו ממנו עין. באין ברירה צעד לצידם, אך כלפי חוץ שמר על ארשת שלוה והוסיף לצעוד בקצב הליכתו הרגילה. שפתיו רחשו תפילה.

פתאום נשמע שאונה של החשמלית, שעצרה בחריקה כמה מטרים לפניו. הוא האט את צעדיו, וכשהחשמלית החלה בנסיעה פתח הרב בריצה מהירה וזינק אל הקרון הפתוח. הדלת נסגרה מאחוריו, מותירה את הנאצים מאחור המומים ומתוסכלים.

הנס השני אירע כאשר הרב נסע ברכבת עם רעייתו. הקרון היה מלא מפה אל פה, והרב ורעייתו לא מצאו מקום לשבת אלא נאלצו לעמוד סמוך לפתח הקרון, בצפיפות עם הנוסעים האחרים. בימים ההם האווירה כבר הייתה מורעלת באנטישמיות חריפה. דמותו של הרב הייתה לצנינים בעיני

הנוסעים, והזוג זכה למבטי משטמה מכל עבר.

פתאום קם בריון גרמני צעיר, ניגש אל הרב והחל לגרור אותו אל הדלת כדי להשליכו החוצה מן הרכבת הנוסעת במהירות. עימות פיזי התפתח בין השניים. הרב ציצוביץ', עדין הנפש, נאבק בכל כוחו בגרמני

החזק, אך מרגע לרגע נטה המצב לרעתו.

הרבנית המבוהלת ניסתה להתחנן על חיי בעלה ולדבר על ליבו של הגרמני. לרגע נראה היה שהצליחה. "אנו אזרחי חוץ!", צעקה, והגרמני הרפה לרגע מאחיזתו ברב, ופנה אל הרבנית: "הראי לי מסמכים

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

השמחה והגאולה

שמחת הגאולה מתוארת בתהילים (פרק קכו): "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים. אז יימלא שחוק פינו ולשונו רינה. אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה. הגדיל ה' לעשות עמנו, היינו שמחים".

הפסוקים האלה מתארים דושיח בין עם ישראל ובין אומות העולם. הגוים יראו את עם ישראל שמח ומרנן, ויאמרו בפליאה: "הגדיל ה' לעשות עם אלה". על כך ישיב להם עם ישראל: "הגדיל ה' לעשות עמנו, היינו שמחים". ומפרש הרד"ק: "זו השמחה הגדולה שתראו בנו... הוא מפני שהגדיל ה' לעשות עמנו פלא גדול וטובה גדולה".

שמחים מראש

לפי הפירוש הזה המילים "היינו שמחים" מכאונות לשמחה העתידית, שתהיה בבוא הגאולה. אולם ב'מצודת דוד' מפורש שהכוונה היא לשמחה שכבר הייתה בעת הגלות: "כאילו ישיבו ישראל לאמור: הן אמת שה' הגדיל לעשות עמנו, ובעבור ביטחון הישועה ההיא היינו שמחים מאז עוד היינו בגולה".

מעניין לראות את דבריו של המלבי"ם בפירושו: "תקוות ישראל מה שיקוו שימלא ה' הבטחתו עלידי נביאיו להשיב שבותם, כחולם חלום נבואי, שרואה את העתיד כדבר הווה עתה, וכאילו הוא במציאות ושמח עליו כשמח על דבר טוב הווה עתה... ואין הבדל בין ראיית הנביא במחזה בלבד ואינו יכול להוציא השמחה בפועל עלידי שחוק ורינה בפה ולשון. על זה אמר שכבר 'היינו כחולמים' – ראינו דבר זה כבר במחזה, אשר בעת ששיב ה' את שיבת ציון בפועל 'אז ימלא שחוק פינו', שהשחוק הנמצא בלבנו עתה ואינו יכול למלאות את פינו, אז ימלא פינו ממנו...".

"אצל הגוים יהיה זה דבר חדש, והם יאמרו: 'אז הגדיל ה' לעשות עם אלה' – כאילו הדבר התחדש אז; אבל אצלנו אינו דבר חדש, כי כבר 'היינו שמחים הגדיל ה' לעשות עמנו' – כבר שמחנו על זה בעבר, בעת 'היינו כחולמים', ראינו ושמחנו בעת החיזיון על שהגדיל ה' לעשות עמנו, והיא אצלנו שמחה ישנה ששמחנו בה מראשית קדומים, כי היה הדבר ברור אצלנו כאילו כבר יצא אל המציאות בעת ראינוהו במחזה".

כן ירקדו

עוד פירוש במילים "היינו שמחים", שזו תשובה על השאלה במה זכינו, מביא הרבי מליובאוויטש (תורת מנחם כרך טו, עמ' 51): "ישנו פתגם מאחד מתלמידי הרב הצדיק מלובלין... על הפסוק 'בשוב ה' את שיבת ציון גו' אז יאמרו בגוים וגו': 'אז, בביאת משיח במהרה בימינו, 'יאמרו בגוים, 'ישאלו הגוים: 'הגדיל ה' לעשות עם אלה' – מה זה שהגדיל ה' לעשות עם ישראל, שהם במדרגה גדולה כל-כך? וישיבו אותם ישראל: 'הגדיל ה' לעשות עמנו', מה שהגדיל לעשות עמנו הוא מפני ש'היינו שמחים' על כל הבא עלינו!". באותה שיחה סיים הרבי: "זה פתגם אמיתי, וצריכים אפוא לנצל זאת!" (מקור הפירוש בספר 'תורת שמעון' לרבי שמעון מירוסלוב).

משנכנס אדר מרבים בשמחה, אבל חסידים שמחים כל ימות השנה. בחגיגת שבעת ימי המשתה של הרבי הרש"ב מליובאוויטש רקדו חסידים בגן שלפני בית אביו, הרבי מהר"ש, ונוצרו עשרות מעגלים. באותה שעה ישב הרבי מהר"ש ליד חלון ביתו והביט לעבר הגן. נענה ואמר: "הנה, כך ירקדו יהודים בחוצות קריה כשיבוא המשיח!" (לקוטי דיבורים חלק א, עמ' לד).

המוכיחים זאת".

הרבנית ניצלה את הרף העין הזה והדפה את בעלה בכוח פנימה, לתוך קרון הרכבת, הרחק מן הפתח. מהומה נוצרה בקרון. פתאום קם נוסע גרמני אחר, אף הוא גדול ממדים, והתייצב חוצץ בין הניצים. כעבור רגע עצרה הרכבת בתחנה, והרב והרבנית חמקו החוצה והתרחקו מהמקום כל עוד רוחם במ.

הם היו נסערים ונרגשים מהנס שאירע להם. ואז הביטו לאחור והבחינו לחרדתם בגרמני פוסע בעקבותיהם. זה היה האיש שהפריד בינם ובין הבריון ברכבת, אך מי יודע מה כוונותיו.

השניים החישו את צעדיהם, ליבם מפרפר מפחד, אך האיש הדביק את קצב הליכתם. "אל תדאגו", אמר להם, "לא אעשה לכם רע". בלב מלא תפילה הוסיפו לצעוד בדרך לביתם, וכשהגיעו ליעדם נוכחו שהאיש דובר אמת. כשווידא שאין איש שמבקש להרע להם, סב על עקבותיו ונעלם. זה היה מפתיע ובלתי-נתפס לחלוטין.

בפעם השלישית ניצל הרב ציצוביץ' מגורל הגירוש לפולין שנגזר על כל אזרחי פולין ששהו בגרמניה. הללו היו מלאי חרדה מפני הגירוש המיועד, בעקבות הדיווחים על מה שאירע למגורשים.

לילה אחד עברו הנאצים מבית לבית וחפשו נתינים פולנים השוהים על אדמת גרמניה. כל יהודי אזרח פולין שנתפס גורש מיד לפולין וסופו היה רע ומר. באותו לילה הגיעו הנאצים גם לרחוב פסטולצי, שבו התגורר הרב ציצוביץ'.

על דלת דירתו התנוסס שלט שהכריז בבירור כי כאן מתגורר "רבינו א. ציצוביץ'". לא היה אפשר לטעות באשר לזהות בעלי הבית, וגם הרב מעולם לא הסכים להסוות את תוארו.

מכל עבר נשמעו דפיקות על הדלתות, ובעקבותיהן צעקות רמות. תכונה רבה הייתה ברחוב. המגורשים הוצאו בכוח מבתיהם ונלקחו לבלי שוב. שכנים יהודים שהתגוררו בבניין נלקחו זה אחר זה, ועקבותיהם נעלמו. רק על דירה אחת פסחו הנאצים, ואיש אינו יודע מדוע – דירת מגוריו של הרב ציצוביץ'.

בחסדי ה' הצליחו הרב ציצוביץ' ומשפחתו להיחלץ מברלין ערב השואה ולהגיע לארץ ישראל, וכאן חי עד פטירתו, בב' באדר ב תשל"ו.

(על-פי 'ופסח ה' על הפתח')

מקליפורנייה לרעננה, מנדל"ן למשיח

ההיגיון מחייב להכיר בקיומו של הבורא. ניסיתי להקשות על המרצים, להתווכח, אבל נוכחתי שהצדק איתם. באותו רגע היה ברור לי שחיי הולכים להשתנות. לא ידעתי איך, אבל הבנתי שמכאן יתחיל פרק חדש בחיי, הוא מספר.

קל יותר בארץ

השינוי התחיל, אבל בצעדים מדודים: "התחלתי להקפיד על כשרות ושבתי. זמן מה לאחר מכן, בעקבות סיבה משפחתית, החלטנו לחזור לארץ. בתוך-תוכי חיכיתי לזה, כי ידעתי שיהודי המבקש לחיות חיים שלמים – יכול לעשות זאת רק בארץ ישראל. כאן היה לי קל יותר לחבוש כיפה, ללבוש ציצית, ועוד סממנים חיצוניים שבחו"ל לא מצאתי כוח לעשותם".

רוני מתגורר כיום ברעננה. את עסקיו בחו"ל זנח, ואת זמנו הוא משקיע כיום בהפצת הצפונות שבתורה. "יש לי אהבה למתמטיקה, והופתעתי מהעולם הבלתי-ינתפס שנחשף לפניי", הוא אומר. "אני מפיץ את הדברים באמצעות הרצאות, עלונים ותקליטורים, ורבים מתעוררים".

צעקה מאוחדת

בעת האחרונה חבר לרבני קבר דוד המלך והוא מסייע להם בכתיבת ספר התורה של כלל עם

בעבר חי ונשם רוני-אברהם ממן (63) את עולם העסקים. עסקאות נדל"ן הסעירו אותו ומילאו את חלומותיו. כיום הוא מדבר בלהט על התורה, על ציפייה לגאולה, על בית המקדש, על משיח. עיניו בורקות וכולו אש להבה.

רוני נולד במרוקו. בהיותו כבן ארבע עלה לארץ. משפחתו הייתה מסורתית, "אבל אני לא התעניינתי בשום דבר הקשור לדת", הוא אומר. במלחמת יום הכיפורים שירת בחיל הים. כמה שנים לאחר מכן ירד לקליפורנייה שבארה"ב, ושם החל לפתח עסקי נדל"ן וראה הצלחה גדולה. שם גם התחתן.

הלם בהרצאה

התפנית בחייו התרחשה בעקבות סמינר. "קראנו מודעה על סמינר של 'ערכים', במסגרת חופשה של ארבעה ימים. החלטנו ללכת. לא חשבנו בכלל על ההיבט הדתי, אלא על החופשה בחברת עוד ישראלים", מספר ממן. הדברים ששמע שם הותירו אותו המום. "פתאום קלטתי שהשכל הישר מוביל בהכרח למסקנה שיש בורא לעולם. הייתי בהלם מוחלט. לא ידעתי איך לעכל את ההכרה הזאת".

רוני מציין שתמיד ראה בעצמו אדם שכלי והיגיוני, ולכן דחה את האמונה הדתית, שנראתה לו נטולת ביסוס. "פתאום הבנתי שדווקא

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

גבאי יחיד

שאלה: האם אדם יחיד רשאי לגבות כספי צדקה ולנהל קרן צדקה?

תשובה: על-פי שורת הדין רשאי אדם אחד להיות גובר של כספי צדקה, ונאמן עליהם לבדו. זאת בתנאי שהוא אכן אדם ישר ובקי בניהול הוצאה והכנסה כראוי, שאם לא-כן אסור להעביר כספי צדקה על-ידו, גם אם המטרה שלשמה הוא אוסף חשובה מאוד.

במקום שהגבייה כרוכה בכוח כפייה, אפילו כפייה חברתית, אמרו חז"ל: "אין עושין שררה על הציבור בממון פחות משניים".

כאשר צריכים להחליט איזה סכום להטיל על כל חבר, או כמה מקציבים לכל מטרה – ובכלל זה ניהול כל מוסד חינוך או מוסד צדקה וכדומה –

קריאת 'שמע ישראל' עולמית. ממן

ישראל, שיוכנס בליל ז' באדר ב למתחם הצינור. במסגרת ההכנות נערך קמפיין גדול, שכותרתו קריאת 'שמע ישראל' סביב לעולם – כל קהילה בשעון המקומי שלה, ותפילות לזיכרון ביאת המשיח: "במדרש נכתב כי כשהשימעאלים יפגעו בעם ישראל, נצחק אל הקב"ה והוא 'ישמעאל'. בעקבות גל הטרור האחרון גברה ההכרה שזה הזמן שעם ישראל כולו יצחק יחד אל ה', ונזכה סוף-סוף לישועה!".

גדולי ישראל מכל החוגים הביעו את הסכמתם לרעיון. "הבה נקווה שתפילתנו תיענה ונזכה לגאולה ולביאת המשיח במהרה", הוא מסיים.

לא עושים הסרת משקפיים

לפני שנבדקים באסותא אופטיק

אסותא אופטיק

לבדיקת התאמה ללא תשלום:

8464*

זריזים מרוויחים פעמיים!

15 יחידות בכרמי גת ללא מס רכישה!
וגם כ-15% מתחת למחיר השוק!

1-700-500-555

באמונה

קהילת כרמי-גת
המתחם החדש-לאומי בכרמי גת

מגילות אסתר

מגילות אסתר

מרגישים חג באושר עד

אושר עד

